

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

De actibus internis interruptis, §. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

vel grandiores effecti videant in multis se defecisse, unde & multa dubia pro certis, & contra, unumque numerum pro alio se dixisse animadvertant, non sunt cogendi, o reperere Confessiones. Ratio est, quia satis superque, saltem in confuso, Confessarius eorum peccata percepit, & directè absolvit; & ex alio capite praxis fidelium est hæc Confessiones non reperere; ad quod si fideles obligarentur, omnia scrupulis essent obnoxia.

o Fagund.
2. præc.
Eccl. 1. 3.
c. 4 n. 10.
De Lug.
de pœn. d.
16 sec. 14.
à n. 58.

§. 5.

De actibus internis interruptis.

30 **E**Xemplum. Aliquis odio habet graviter inimicum suum, mala ei gravia desiderando, vel inferre volendo, atque per aliquod tempus in his interioribus actibus versatur, nempe

nempe aliquot horas, vel menses, vel annos. Aliquis turpiter concupiscit puellam per multos menses, &c. Quærimus qua ratione hic Confessionem suam expediat, posito quod multoties illos actus negotiis, somno, aliisve bonis cogitationibus interrupt.

31 Certum est si interrupt contraria voluntate, & deinde renovavit; debere ejusmodi renovationes, quantum recordatur, juxta ac cetera nova numero peccata, quæ confiteri tenemur, explicari. Ratio est, quia per illam pœnitentiam evadunt illi actus & in genere physico, & in genere morali numero disjuncti, disjunctione facta per intermedium illum actum contrarium: numerum autem oportere explicari quando innotescit: & est doctrina Concilii Tridentini, & ipsa fidelium praxis probat.

Trid. sess.
14 c. 5. &
7.

32 Difficultas igitur, & quidem gravis est, abstrahendo ab interruptione per contrarium actum. Dico ergo, quamvis sit speculativè probabilior sententia asserens, per quamlibet interruptionem multiplicari numero prædictos actus, unde & debere, si memoria teneantur, aperiri; tamen contraria opinio, quæ docet minimè debere, est etiam probabilis. *b* Ratio est, quia *b Canus in relect. de pœn. p. 5. Jo. de la Cruce, Petrus Pay, Homobon, Diana, & ex parte Salas quos cit. & sequitur De Lug. d. 16. sect. 14. n. 566.* in genere moris omnes illi actus censentur unum peccatum, etiam si materialiter & physicè multiplicentur. Satis est igitur si explicetur tempus, quando est notabile (si enim sit breve, de quo dicam infra § 8. n. 73.) nec tempus esset necesse declarare) & sic satis est si dicatur, Ego v. g. per unum diem odio graviter habens Petrum, illi mala gravia imprecatus sum per unum mem-
fem turpiter concupivi puellam, &c. Intelligitur enim more humano,

men-
piter
ultos
ia ra-
suam
oties
aliif-
erru-
rupit
einde
i re-
orda-
ume-
tene-
quia
dunt
sico,
o dif-
a per
con-
por-
otes
Tri-
axis
Dis-

mano, id est tales actus per varias humanas actiones fuisse interruptos.

33 Quid si quis rarò interruptur turpem illam cogitationem, vel alius sæpissimè, propter urgentia sua negotia? Sanè Coninch, & ait hanc extraordinariam raritatem, vel frequentiam esse explicandam (intellige in confuso, dicendo se frequentissimè, vel rarissimè cogitasse, quod certè facere est optimum consilium; quia id excedit modum humanum communem; atque adeò notabiliter excrescit numerus peccatorum, ex quo notabiliter commutatur iudicium Confessarii. Alii, & supracitati indistinctè loquuntur; & dum indistinctè docent, omnes illos actus esse unum in genere moris; non videntur nisi eo fundamento, quasi ex illo ordinario modo agendi humano (nisi excedatur) possit plus, minusve

*c. Con. d. 7
de pœnit.
dub. 7. ipse
que favet
Salas p. 2.
20. 2. tr. 13.
disput. 5.
sec. 8 n. 85
De Lugo
de pœn. d.
16. sect. 14
n. 545. &
567. fine.
d. Canus,
Jo. de la
Cruz, Pay
Homobon.
Diana ci-
tati n. 32.*

à Confessario percipi actuum
numerus; sed fundantur in per-
sistentia, seu permanentia habi-
tuali mala cogitationis, à qua
una permanentia desumunt uni-
tatem omnes illi interni actus si-
ve multi, sive pauci; & ratione
cujus animus illius peccatoris
semper est affectus, & promptus
ad cogitationes illas malas.
Quare ne scrupulis locus detur,
puto illam Coninch obligatio-
nem non esse ex necessitate fide-
libus imponendam, cum præ-
sertim teneamus non omne,
quod judicium Confessarii im-
mutare potest, esse necessariò a-
periendum; ut ex iis, quæ de cir-
cumstantiis aggravantibus di-
cemus § 18. cognosci poterit.

34. Excipe, si quando tanta est
interruptio; ut non judicetur
adesse dicta persistentia; v. g.
vult quis occidere inimicum, ita
ut per mensem continet hanc
voluntatem modo dicto; postea

D vel

vel per annum infirmetur; vel discedat ab urbe, vel ipso lapsu temporis, rerumque mutationibus frigescat, immo evanescat veluti natura sua illa prava voluntas; si deinde post annum sanus effectus, vel rediens in urbem, &c. Voluntatem occidenti resumat; sanè hæc voluntas cum illa priori facere unum non videtur; quia morali modo non censetur illa tam distans voluntas ita habitualiter permanere; ut cum hac ad constandum unum peccatum, conjungatur. Et per hoc fortasse duæ prædictæ sententiæ conciliabuntur.

§. 6.

De actibus externis interruptis.

35 **A**ctum externum hic exhibet, qui præter internam pravam cogitationem addit